

[Peter Duetoft]

man ikke senere fanget uden at skulle tage stilling ved en ny folkeafstemning.

Hvad er det så, nej-folket siger? Jo, vi har den dér romantiske drøm på den ene side, hvor alle er gode og fredelige og gerne vil samarbejde åh så frivilligt. Og så har vi på den anden side et nationalegoistisk kræmmersyn, som jo specielt Fremskridtspartiet står for. Det første, som vel JuniBevægelsen er eksponent for, nemlig det romantiske syn, er en tilbagevendende til de illusioner, man havde i 1930'erne, og det er det, der så dramatisk faldt ved Hitlers fremmarch. Det andet, Fremskridtspartiets syn, vil skabe et junglelovens Europa med den stærkeste ret; den stærkeste, der får lov gennem handel og produktion uden miljømæssige eller arbejdsmiljømæssige regler bare at konkurrere de andre ud.

Og jeg synes, at det sidste svar her fra hr. Kim Behnke var et godt eksempel på det: Jo, lad os bare åbne grænsen østpå. Det skal vi også, men først på et tidspunkt, hvor vi ikke skal lade vores arbejdskraft udkonkurrere via underbetalt børnearbejdskraft, eller hvad det nu måtte være der bliver brugt østpå. Men Fremskridtspartiets løsning, bare at åbne grænsen og lade tingene fungere – ja tak, jeg er ikke sikker på, at den idé ville blive vel modtaget her i landet.

Så er der den politiske side, det med, at den stærkeste har magten også i det politiske system, og at de store spiller bold med de små – sådan har det jo altid været, og det var det, EF satte en stopper for. Hvis nogen – specielt Fremskridtspartiet – tror, at Danmark vil ligge her som nabo bl.a. til det store Tyskland med nogen som helst form for suverænitæt, hvis vi står uden for en politisk union, så må man tro om igen. EF er fundamentet for videreudviklingen i Europa. Maastricht-traktaten via Edinburgh-aftalen bevarer dynamikken i EF.

Men der er også en fare i det her, nemlig faren for, at hvis det lykkes Danmark at vælte hele spillet, så mister de store troen på, at det overhovedet kan lade sig gøre at binde hinanden, og så kommer vi til at se et Europa præget af, at Frankrig, Tyskland og England begynder at konkurrere med hinanden, begynder at lave alliancer og begynder – bl.a. i det tidligere Østeuropa og Sovjetunionen – at spille bold med hinanden, og det er vejen til EF's undergang. I virkeligheden er talsmændene og -kvinderne

for det synspunkt dem, der vil vende tilbage til et Europa anno 1913, det Europa, der førte frem mod det meget blodige opgør.

Nu ved vi jo alle sammen, at vi er så gode i Danmark. Vi er jo i alt fald de bedste, og det lægger vi ikke skjul på. Vi er faktisk så gode, at vi ikke taber noget som helst ved at komme i et tættere samarbejde med andre. Så lad os da have selvillid nok i Danmark til at turde åbne vores døre, til at stå ved, at vi er en del af Europa, stå ved, at vi har en fælles interesse med de andre og et fælles grundlag. Den danske kultur er såmænd god nok til at overleve konkurrencen med de andre, selvfølgelig under én forudsætning, nemlig at danskerne selv husker den, at vi vil lære vores historie, at vi vil lære vores litteratur, at vi vil huske vores musik, og at vi vil huske vores sprog. Det er forudsætningen, men det er jo op til os selv. Men gør vi det, er den danske kultur såmænd stærk nok til at klare udfordringen og samarbejdet med andre, og den danske økonomi kan såmænd også overleve i konkurrencen med de andre. Vi behøver ikke at føre de lukkede døres politik.

Der er allerede kommet voldsomt mange påstande frem i debatten, og ikke mindst i debatten i dag har vi jo hørt en række af Fremskridtspartiets påstande. Der er påstanden om, at EF efter Maastricht er et centralistisk, bureaukratisk EF. Men kendsgerningen er, at Maastricht-Europa er mere decentralt end Romtraktatens Europa, og i øvrigt at mange af de regler, som man jo med mere eller mindre ret kaster sig over i den offentlige debat, i virkeligheden stammer fra det indre marked, som fru Annette Just elsker så højt. De krumme agurker, de skæve bananer, og hvad det alt sammen er, stammer jo fra det åbne marked, og derfor er det helt besynderligt at trække dem ind i diskussionen om Maastricht-traktaten.

Men meget tyder på, at det vil blive usandhedernes kampagne fra nejsigernes og i salen fra Fremskridtspartiets side. Det hedder bl.a. i debatten – både her og udenfor – at Østlandene kan lide, at vi har noget imod dette her. Næ, tværtimod. De beder faktisk om, at den integration, der ligger i Maastricht-traktaten, fortsætter. Man siger også, som jeg nævnte før, at det er et centralistisk EF. Jamen prøv at spørge skotterne eller waliserne eller baskerne om det. De ser Unionen som det, der skal være med til at give deres kulturelle særpræg større frihed.